

Сюрприз

Владислав Бойко

Повертаюсь я вчора з роботи,
а дружина й на стіл накрива.
— Повечеряй, мій любий... А мо' ти
чарку вип'єш?
Дивлюсь — налива.

Пригадав: завтра ж свято жіноче!
Тож дружинонька — добра душа —
гарний настрій створить мені хоче,
от і чаркою, бач, потіша.

А сама вже на кухню майнула:
— Ти вечеряй, мені вже прости...
Ех, до чого ж вона в мене чула!
Я на стіл аж сльозину пустив.

Повечеряв, кажу їй: — Чого ти
поспішаєш? Спочинь, далебі!
Ти ж втомилась... А я всю роботу
пороблю завтра зранку тобі!

Вгомонилась... А вдосвіта рано
обережно я з ліжка устав
й, поки ще не збудилась кохана,
господарську діяльність почав.

Борщ поставив. Картоплі начистив,
все прибрав, як належало, скрізь.
Навіть встиг іще збігати в місто,
щоб зробити дружині сюрприз.

Взяв квитки на вечірню виставу,
на прем'єру столичних митців!
Потрудився, здається, на славу
і, повірте, й на мить не присів.

А як все вже попорав гарненько,

біля ліжка коханої став.

— Прокидайся, — кажу їй, — рідненька, —
і тихенько цілую в уста.

А кохана чи спить, чи дрімає,
посміхається ніжно у сні...
Знов до милих я губ припадаю,
і так солодко, гарно мені.

Я аж очі заплющив на хвилику...
А відкрив, бачу: що за мара! —
Я — у ліжку! І чую: — Васильку,
прокидатись, мій любий, пора!

Відіспався ти нині на славу:
я усе вже попорала скрізь.
Є й квитки на вечірню виставу:
це — тобі мій святковий сюрприз!